

Arrest

nr. 218 536 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 december 2018.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2018 waarbij hun verzoek om internationale

bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker F.J. genomen, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat verschillende vaststellingen, zoals o.a. de vaststelling dat hij naliet om tijdens zijn verblijf in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de bloedwraak waarin hij verwickeld zou ernstig op de helling zetten. Vervolgens wordt vastgesteld dat zelfs indien verzoeker de door hem aangehaalde problemen in het kader van een bloedwraak aannemelijk had gemaakt, hij niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dienaangaande wordt onder meer opgemerkt dat verzoeker in Albanië nooit klacht heeft neergelegd naar aanleiding van de wraakdreiging. De commissaris-generaal verwijst in dit verband voorts naar informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Tot

slot wordt opgemerkt dat het ene door verzoeker neergelegde document, namelijk zijn paspoort, louter zijn identiteit en nationaliteit staakt die niet ter discussie staan.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster A.J. genomen, wordt vastgesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot F.J., thans verzoeker, werden uiteengezet, in het kader van wiens verzoek, zo wordt opgemerkt, werd besloten tot een beslissing tot kennelijke ongegrondheid –de motivering van die beslissing wordt hernomen en geciteerd-, waardoor ook aan verzoekster internationale bescherming wordt geweigerd.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en a posteriori-verklaringen, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Verzoekers gaan niet concreet in op, minstens laten ze na een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissingen waarbij op pertinente wijze wordt vastgesteld dat "(...) Verder kunnen er ernstige vraagtekens worden gesteld bij uw verklaringen omtrent uw vrees en uw gedrag na de waarschuwing die u in januari 2018 zou hebben gekregen. U verklaarde hieromtrent dat u vanaf dan weliswaar stress had, maar dat uw leven verder niet echt veranderde (CGVS, p. 12). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u en uw oudste zoon vanaf dan min of meer opgesloten leefden en nooit ergens alleen naartoe gingen – ze verklaarde dat uw oudste zoon ook gevisieerd kon worden (CGVS echtgenote, p. 7-9), terwijl u verklaarde dat u geen vrees had voor uw kinderen (CGVS, p. 15). Voorts komt het erg bevreemdend over dat u, die nooit eerder uw familie in Italië ging bezoeken, in februari 2018 en dus nadat u de waarschuwing had gekregen dat er geen besa meer zou zijn voor u (en terwijl u volgens uw echtgenote bijna opgesloten leefde), besliste om paspoorten aan te vragen voor het hele gezin, voor het geval u uw familie in het buitenland zou willen bezoeken (CGVS, p. 13-14). Het geheel van deze vaststellingen maakt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de bloedwraak ernstig op de helling komt te staan. Overigens legde u geen enkel bewijs neer om de moord op N.(...) H.(...) door uw neef, het bestaan van de bloedwraak, de onderhandelingen door de jaren heen of uw recente problemen te staven." (eigen onderlijning). Dergelijk manifest gebrek aan bewijs en verzoekers houding na de waarschuwing die hij beweerdelijk in januari 2018 zou hebben gekregen, ondermijnen, net als bovendien de onderling incoherente verklaringen van verzoekers omtrent het feit of het leven van verzoeker al dan niet drastisch veranderde en hij min of meer opgesloten leefde, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen omtrent de bloedwraak.

4.4. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen hoe dan ook geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal met recht en reden concludeert dat zij, gelet inzonderheid op het feit dat zij in Albanië nooit klacht hebben neergelegd naar aanleiding van de beweerdte wraakdreiging, hetgeen zij in hun verzoekschrift niet betwisten, geenszins alle redelijke en realistische van hen te verwachten nationale beschermingsmodaliteiten hebben uitgeput en dat zij derhalve niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit niets blijkt en verzoekers tonen allerm minst aan dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbeert.

Met hun erg beknopte en selectieve lezing van die informatie, tonen verzoekers niet aan, en zij maken voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië

onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen (in het kader van bloedvetes) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Zij maken hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.5. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekers naar enkele als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde artikels omtrent de situatie van (personen verwikkeld in) vendetta's in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.6. Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij al jaren verwickeld zijn in een bloedvete en zij niet kunnen begrijpen waarom het CGVS geen geloof hecht aan hun vrees en vervolgingsfeiten. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij zeer veel details hebben kunnen geven over de zaak die hen aanbelangt, maar dat daar eigenlijk ook geen rekening mee gehouden wordt. Zo kenden zij details van de besa-onderhandelingen, wisten zij de precieze datum van de moord op N.H., en verklaarden zij precies wie hen had verwittigd voor de gemaskerde mannen die naar eerste verzoekende partij op zoek waren. Verzoekende partijen wijzen erop dat de verklaringen voldoende kunnen zijn en het feit dat zij geen rechtstreekse bewijzen voorleggen, doet daar geen afbreuk aan. Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat het een bloedwraak betreft met de familie van eerste verzoekende partij en het dus normaal is dat tweede verzoekende partij bepaalde elementen niet kent, temeer zij een vrouw is die in Albanië niet echt betrokken wordt bij derhalve zaken. Tot slot wijzen zij op hun regio van herkomst waar de politie bloedvete en wraak geenszins onder controle heeft.

Verzoekende partijen voeren aan dat zij al jaren verwickeld zijn in een bloedvete en zij niet kunnen begrijpen waarom het CGVS geen geloof hecht aan hun vrees en vervolgingsfeiten. De Raad wijst erop dat uit een simpele lezing van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt op basis van welke elementen de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld waarom geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde problemen, met name dat een neef van de familie op 4 januari 2019 plots aankondigde geen besa meer te verlenen voor een moord van 1999. Met voorgaande opmerking weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de vaststellingen uit de betreden beslissingen.

Waar verzoekende partijen er op wijzen dat zij zeer veel details hebben kunnen geven over de zaak die hen aanbelangt, maar dat daar eigenlijk ook geen rekening mee gehouden wordt, en hierbij stellen dat zij details kenden van de besa-onderhandelingen, de precieze datum van de moord op N.H. wisten, en precies verklaarden wie hen had verwittigd voor de gemaskerde mannen die naar eerste verzoekende partij op zoek waren, merkt de Raad op dat het loutere feit dat zij voorgaande zaken hebben kunnen vertellen over de zaak die hen aanbelangt, op zich geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen betreffende hetgene waaruit de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van hun beweerde problemen.

Verzoekende partijen wijzen erop dat het een bloedwraak betreft met de familie van eerste verzoekende partij en het dus normaal is dat tweede verzoekende partij bepaalde elementen niet kent, temeer zij een vrouw is die in Albanië niet echt betrokken wordt bij derhalve zaken. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat tweede verzoekende partij door de commissaris-generaal wordt verweten bepaalde elementen niet te kennen.

Verzoekende partijen wijzen erop dat de verklaringen voldoende kunnen zijn en het feit dat zij geen rechtstreekse bewijzen voorleggen, doet daar geen afbreuk aan. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verzoekende partijen niet hebben weten te overtuigen met hun afgelegde verklaringen om hun beweerde problemen aan te tonen. Het feit dat zij geen rechtstreekse bewijzen hebben kunnen voorleggen omtrent hun beweerde problemen ondermijnt verder de geloofwaardigheid hiervan.

Tot slot wijzen zij op hun regio van herkomst waar de politie bloedvete en wraak geenszins onder controle heeft. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld omtrent de beschermingsmogelijkheden: *“4.4. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen hoe dan ook geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal met recht en reden concludeert dat zij, gelet inzonderheid op het feit dat zij in Albanië nooit klacht hebben neergelegd naar aanleiding van de beweerde wraakdreiging, hetgeen zij in hun verzoekschrift niet betwisten, geenszins alle redelijke en realistische van hen te verwachten nationale beschermingsmodaliteiten hebben uitgeput en dat zij derhalve niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit niets blijkt en verzoekers tonen allerminst aan dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbeert.*

Met hun erg beknopte en selectieve lezing van die informatie, tonen verzoekers niet aan, en zij maken voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië

onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen (in het kader van bloedvetes) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Zij maken hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.5. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekers naar enkele als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde artikels omtrent de situatie van (personen verwikkeld in) vendetta's in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)." Verzoekende partijen slagen er met hun voorgaande algemene opmerking niet in de informatie van verwerende partij in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Zij tonen hiermee evenmin aan dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming zou ontberen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS